

Vaig respirar fortament, agafant aire per la boca. Una gota de suor em va caure del front. Respirava fort. Aquesta vegada sí que me'n recordo de tot. L'antic rellotge de paret marcaven les 5:52h. Era l'hora de passar a l'acció.

“Em dic Sam. Sam Brown Jr. Probablement et demanes com he arribat a aquest punt. Si et soc sincer, jo tampoc ho sé; però en aquesta carta vinc a descriure el que va passar, o més ben dit, el que crec que va passar.” Des de molt petit sempre he sigut aquell típic nen exclòs de l'escola, aquell a qui li feien bromes pesades i de qui es reien a l'esquena. Em trobava amb moltes dificultats alhora de socialitzar amb altres nens de la meua edat. Tinc una germana petita, en ella sí que hi puc confiar. Té tres anys, una criatura molt indefensa i innocent. En els seus ulls hi veig projectat un raig de compassió quan li explico les meves dificultats i amb la seva veueta infantil em fa sentir millor. Érem molt pròxims l'un de l'altre, ho compartim tot i no ens guardarem cap secret. És la persona més apreciada per mi en aquest món. Es diu Sophie. Jo cedia als seus capricis quan els pares no ho feien: jugava amb ella a les nines i, amb els meus estalvis, li comprava un gelat de maduixa quan érem a la platja. Ocupava el rol dels avis de part materna que mai va arribar a tenir. No sé com van morir, pot ser perquè mai es parlava del tema a casa. La mare no suportava que parléssim dels seus pares. L'única vegada que els vaig mencionar em va cridar amb una expressió d'odi als ulls. Definitivament li va afectar molt. Després de la mort dels avis vaig notar com tots els alumnes de l'escola em miraven amb compassió. Aparentment, les condicions de la seva mort van ser peculiars, però no sabia res més.

La mare portava casada vint-i-un anys amb el pare quan va marxar una nit freda i obscura d'hivern de la casa del racó. Era una dona adorable i admirable. La seva cara era de forma triangular i sovint hi tenia dibuixada un gran somriure. Destacava per les seves pupil·les elíptiques, parcialment dilatades i els seus ullals lleugerament afilats. Mai em va xocar. Tenia una manera de menjar increïble, semblava fins i tot que mengés més del seu propi pes. Encara així, guardava el seu físic flac i alt i jo tinc la gran sort d'haver heretat aquest dò. Sempre tenia bon humor i m'ajudava amb els deures de matemàtiques.

No es sap per quina raó ens va abandonar. Aquell vespre vaig notar com la seva mirada, que acostumava a ser present mutava a fugitiva, mentre sopàvem tots plegats al voltant de la taula una bona sopa calenta de carbassa que ens havia preparat, la meva preferida. Aparentment vaig ser l'únic en adonar-me. Al acabar, vaig pujar les velles escales i vaig entrar a la meva habitació, després d'acomiar-me. El rellotge de paret marcaven les 22:13h. Vaig posar-me a llegir el meu llibre preferit: La cronología d'un homosapiens del futur. Els meus ulls inoportuns es tancaven de tant en tant fins que es va sentir el cruiximent de les escales del pis de dalt. Només podia ser el pare, baixant una altre cop per a servir-se un altre got d'aigua freda a la cuina com acostuma a fer cada nit. Vaig mirar l'hora: eren les 02:45h. Malgrat que em va sorprendre que estigués despert tant d'hora, vaig acomodar-me al llit sense donar-li masses voltes. La meva mirada es va dirigir cap a la petita finestra pitoresca una última vegada: la lluna resplendia amb una anormal intensitat. Amb aquesta mateixa imatge al cap, vaig tancar els ulls i em vaig adormir plàcidament. No vaig trigar en obrir-los de nou. Enmig de l'alba sorprenentment silenciosa es va sentir com la porta de l'entrada principal s'obria lentament. Vaig apropar-me a la petita finestra per veure qui hi havia al llindar. És així com vaig apreciar, amb els meus propis ulls, la silueta d'una dona. La coneixia massa bé com per no haver-la reconegut. Vaig pensar llavors que tot era un somni fins que li vaig veure aquelles pupiles elíptiques. Aquella era l'Elisabeth Brown, la meva estimada mare. Vaig pensar que només estava cansat i que aquell deliri s'esvairia amb una mica de repòs. Aquella mateixa nit vaig tenir un malson de debò. En aquell somni, una mena de serp de dimensions desproporcionades va esvudellar una nova víctima amb expressió d'odi als ulls. Aquella petita silueta era la de la Sophie. De l'habitació de la meva germana, va sortir aquella criatura amb un pas estrany. Cada cop s'empetitia i s'apropiava de fraccions cada cop més humanes. Arrossegava els peus sense tocar talons amb els talons a terra i a mesura que caminava recolzava les empentes del peus contre a la fusta obscura de la casa. "Quina pudor a cadàver!", - vaig pensar. Mentre dormia, el meu cap s'assabentava d'aquell acte sinistre que em va arrencar el sospir lent del meu somni. De cop i volta em vaig despertar en un crit. Una gota de sang queia des del sostre entre les esclatxes de la fusta. Paralitzat per la por i l'olor metàl·lica de la sang, vaig començar a convulsionar. Al cap d'un interminable minut, que per

mi va transcórrer com tot un segle, el meu cos dèbil i cansat va parar de sacsejar-se incontroladament. El meu pols es va accelerar incontroladament. Per quedar-me tranquil només em quedava comprovar que no era més que un malson, per així tornar a dormir-me. Suposava que tot era ficció del meu cap i que estava deformant la realitat. Però aquell somni m'havia deixat tan inquiet, i perquè conseguís assimilar que tot havia sigut obra de la meva imaginació, vaig decidir comprovar que la meva germana estava bé. L'antic rellotge de paret marcaven les 5:52h. Era l'hora de passar a l'acció.

Vaig pujar les escales silenciosament amb un nus a la gola. Vaig obrir lentament la porta de l'habitació de la meva germaneta. Vaig sentir com la maneta de la porta relliscava entre un munt de suor de les meves mans. Una sola imatge es desvetllava al meu davant: una criatura de tres anys a penes identificable, banyada en un mar de la seva pròpia sang sobre el seu llit. La meva pobre germaneta havia sigut assassinada i com si no fos poc, esbudellada. Aquesta imatge em quedarà gravada en la memòria per sempre. Enmig d'aquella olor fètida i vomitiva a cadàver, amb les parpelles enganxades i inundat en llàgrimes vaig fer tres passos cap al davant, sanglotant. Una veu, sortida del no-res em parà en sec "Hi ha algun problema, Andrew?". De cop i volta, em vaig girar i la vaig veure. Diferent. Tot era realitat. Sense pensar-ho, el meu instint animal em deia de sortir per la finestra i ho vaig fer. La mare no em va seguir. I vaig sentir-la cridar un altre cop el nom del meu germà mitjà (de part del meu padrastre, amb qui no tenia contacte). Anava a per ell. La vaig veure sortir de la casa en la seva forma animal destruint tot el que hi havia enmig. Una sola cosa em passava pel cap. Era l'únic que em quedava fer. Havia d'escriure a un xicot d'onze anys per dir-li que la seva mare estava maleïda i que volia matar als seus fills d'un en un fins a l'últim; jo.

"Em dic Sam. Sam Brown Jr. Probablement et demanes com he arribat a aquest punt. Si et soc sincer, jo tampoc ho sé; però en aquesta carta vinc a descriure el que va passar, o més ben dit, el que crec que va passar."

Thais Riffont

15 anys

09/10/23

Lycée Comte de Foix

2°E